

Педстотинъ гробове ся напълнале.
 Всички-те майки плакале
 Плакале и преплаквале;
 Димитрова-та кѣта день,
 Плакала и преплаквала.
 Дошло е бѣла сѣбота,
 Свички майки на гробища,
 И плакале, преплаквале,
 Димитрова-та наймного
 Плакала и преплаквала,
 Дори на гроб-а заспала.
 На сѣне Димитаръ дошолъ:
 „Проклета да е майкя-та,
 Коя си майкя плакала,
 Тѣ мѣртви души грѣшила!
 Азъ си бѣхъ, мамо, во рай божай,
 Ти много плака, преплаквала,
 Тѣ м' испѣдиха отъ рай-а.“
 Кога ся сѣбудила майкя му,
 И било вечеръ спроти неделя,

И си отишла въ темни зимници,
 Извадила най-башъ дрехи,
 И ся облякла, и накутила,
 И си отишла въ черкова,
 И си ся богу молила,
 Димитаръ да превърне:
 „Боже, да видишъ какво драго,
 Кога имашъ малко детенце,
 И да порасте детенце
 И да му земе помошница.“
 И трѣгнала презъ село-то,
 Со големъ гласъ викала:
 „Проклета да е майкя-та,
 Коя е майкя плакала,
 Тѣ мѣртви души грѣшила.“
 Де сѣдя господъ, тѣ слуша,
 Го превърна Димитаръ,
 Отъ малакъ до големъ,
 Да го гледи майкя му,
 Да му земе попошница.

173.

*Темишваръ Гюро, Марко Кралевике, Янкула Войвода,
 и Дете Голомеше.*

Шедба шетатъ Темишвара Гюро
 Шедба шетатъ сва земя царева,
 Шедба шетатъ три години време,
 Да изберитъ мома спроти него.
 Обидило седумдесетъ града,
 Седумдесетъ и седумъ градове,
 Нигде мома не го бендисало
 Спроти него лична и хубава;
 Ка' отиде града Сланкамена,
 Тамо ꙗго мома бендисало.
 Посвѣрши сѣ и пѣрстенъ си даде,
 Пѣрстенъ даде три товари хазно,
 Зборъ чиниле, до една неделя
 До неделя тешка свадба сакатъ,